

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **obchodní společnost PURUM s. r. o.**, IČ 62414402,
se sídlem v Praze 1, Národní 961/25
zastoupeného Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem, advokátem
se sídlem v Praze 1, Těšnov 1163/5

proti
žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí**
se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 8. 2020, č. j. MZP/2020/500/1191, sp. zn. ZN/MZP/2020/500/301

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního

inspektorátu Praha, ze dne 27. 2. 2020, č. j. ČIŽP/41/2020/834, ZN/ČIŽP/41/7389/2019. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce spáchal přestupek podle ustanovení § 37 odstavec 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že správní orgány obou stupňů vydáním napadených rozhodnutí porušily zásadu zákonnosti podle ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zásadu proporcionality podle § 2 odst. 3 správního řádu, zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu a dopustily překročení meze volného hodnocení důkazů. Konečně správní orgány podle názoru žalobce porušily i zásadu právního slyšení podle § 36 správního řádu.
3. K argumentaci správních orgánů o přímém poškození a ohrožení životního prostředí žalobce namítl, že mu nebylo žádným z rozhodujících správních orgánů vytýkáno přímé poškození životního prostředí, ale jeho ohrožení. V případě vytýkaného otvoru ve zdi Hard provedl žalobce zaslepení otvoru a o této skutečnosti vyrozuměl žalovaného, zároveň oložil jeho stavebně technické provedení fotografií přiloženou k odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. K tomuto faktickému opatření však žalovaný nepřihlédl, naopak uvedl, že samotné čerpání nebezpečných odpadů průrazem ve zdi důkazem potvrzeno nebylo. Nicméně část výroku napadeného rozhodnutí nevytýká žalobci samostáčení odpadů, ale to, že žalobce uvedenou nevhodnou technickou úpravou umožnil takové stáčení, což je bezpochyby pravda. Ukazuje to na rozpor s provozním řádem, který takové technické řešení nepředpokládá. Žalobce má ovšem za to, že k zabránění další existence protiprávního stavu přijal jednoduché opatření, přičemž uložená sankce ve výši 4 000 000 Kč je v tomto směru zcela v rozporu s ustanovením § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci a s ustanoveními právních předpisů ukládajícím správnímu orgánu povinnost přihlídnout k polehčujícím okolnostem, zásadou proporcionality i zásadou zákonnosti, které jsou zakotveny ve správním řádu.
4. K dočasnému uložení rtuti žalobce zdůraznil, že Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 2017/852, o rtuti, bylo přijato až v roce 2017 a obsahuje závazné lhůty, během nichž se členské státy, respektive konkrétní právnické osoby se sídlem na území členských států musejí vypořádat s povinností ukončit používání rtuti v průmyslové výrobě a výrobcích a zajistit jejich trvalé uložení. V České republice však žádné zařízení na trvalé uložení nebo likvidaci tohoto typu odpadu neexistuje a vývoz a likvidace takového typu odpadu na území jiného členského státu EU jsou fakticky nemožné. Na základě uvedeného vyslovil žalobce domněnku, že je namístě pochybovat o správnosti závěru, že žalobce nepřekročil dobu dočasného skladování povolenou na základě citovaného nařízení, svědčí i ustanovení § 66 odst. 4 zákona o odpadech, podle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že prozatímně uloží odpadní rtuť v rozporu s článkem 13 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 2017/852. Znamená to, že i kdyby se v případě tohoto skutku jednalo o porušení podmínek integrovaného povolení, je žalobce přesvědčen o tom, že správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy podle správního řádu a se zásadou zákonnosti, když konkrétní okolnosti

nyní posuzované věci zcela pominuly a nevzaly je v úvahu nejméně jako polehčující okolnost při rozhodování o výši ukládané sankce.

5. Žalobce odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nepovažuje za nic jiného než za výraz arogance veřejné moci vůči subjektům, které jsou povinny plnit podmínky právních předpisů přijatých veřejnou mocí. Ustanovení § 37 písm. c), § 38 písm. a) a b) a § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích a o řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), definují zásadní podmínky pro upuštění od prohlášení činností jinak trestné za přestupek. Touto podmínkou je, že výsledku nelze dosáhnout jinak. Podle názoru žalobce v daném případě odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačným důkazem porušení zásady proporcionality, zásady zákonnosti, zásady materiální pravdy i zásady právního slyšení ze strany žalovaného, neboť žalobce v roce 2004 nemohl vědět, že v roce 2017 přijme Evropský parlament a Komise EU nařízení, které se bude zabývat dočasným a trvalým uložením rtuti, včetně stanovení závazných lhůt aplikovatelných v každém členském státu EU, a tedy i povinnost včas se ucházet o změnu integrovaného povolení.
6. Pokud jde o skladování kontejnerů, žalobce poukázal na to, že skutečně provedl stavebně-technické opatření spočívající ve stavebním oddělení prostoru ke skladování rtuti. Žalovaný však netuší, zda je k takovému opatření nutná změna integrovaného povolení či pouze změna provozního řádu, či zda lze takové opatření provést bez těchto změn dokumentace. Prvoinstanční orgán (inspektorát České inspekce životního prostředí – poznámka soudu) provedené opatření posuzoval výhradně na základě fotografie, aniž se jím blíže zabýval. Tomuto postupu žalovaný odvolací orgán přisvědčil jako postupu správnému. Žalobce má za to, že opět, stejně jako ve všech výše popsáných případech, provedl relevantní opatření odpovídajícímu následku ohrožení životního prostředí a žalovaný k těmto skutečnostem nepřihlédl, ať už ve vztahu k ustanovení § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci, nebo ve vztahu k povinnosti přihlížet k polehčujícím okolnostem. Podle názoru žalobce jde o porušení zásady zákonnosti, zásady materiální pravdy, zásady proporcionality, zásady právního slyšení i zásady nestrannosti podle správního řádu.
7. K porušení oznamovací povinnosti, což byl další skutek, který byl žalobci vytýkán, žalobce nesouhlasil s názorem vyjádřeným žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalobce měl k dispozici informaci v podobě sdělení zasahující jednotky Hasičského záchranného sboru o tom, že požár byl telefonicky oznámen na Městském úřadu v Černošických. Proto nedává žádný smysl, že by měl být žalobce povinen vyrozumět orgány inspekce ještě jednou, a neučinil-li tak, porušil svoji povinnost uloženou mu vydaným integrovaným povolením. Není pravdou, že by orgány inspekce životního prostředí nebyly informovány v řádném termínu, protože orgán inspekce byl informován ještě v den vzniku požáru Hasičským záchranným sborem a žalobce si této skutečnosti byl vědom.
8. Pokud jde o výši sankce a úvahu ohledně hospodářských výsledků žalobce, je žalobce přesvědčen o tom, že při ukládání sankce a rozhodování o její výši v této věci správní orgány nepostupovaly v souladu se zákonem. Žalovaný nesprávně vyhodnotil, že žalobcem byla přijata opatření k odstranění následků ohrožení životního prostředí a nepřihlédl k polehčujícím okolnostem, proto je žalovaným uložená sankce v rozporu se zákonem a její výše vede k nepřiměřené tvrdosti. Žalovaný vychází z výkazu zisku a ztráty ke dni 31.

12. 2018, ve kterém lze snadno dohledat, že hospodářský výsledek žalobce před zdaněním v daném účetním období představoval ztrátu 71 800 000 Kč. „Obrat“ totiž neznamená totéž co „zisk“, a spekulacemi nad budoucími zisky žalobce se správní uvažování o výši uložené sankce řídit nemůže.

9. Pokud jde o následné kontroly žalobce, žalovaný zcela odmítá úvahy žalovaného o nevhodnosti stavebních úprav z hlediska manipulace s úložnými tanky BOMETANK jako zcela nepodložené a spekulativní. Tvrzení žalovaného totiž nemají žádnou oporu ve spisovém materiálu a naopak je skutečností, že dočasně uložená rtuť byla ze Střediska nakládání s odpady v areálu ÚVR Mníšek pod Brdy odvezena ve dnech 14. a 15. 9. 2020. Po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí pak proběhla v předmětné provozovně další kontrola orgány Inspekce životního prostředí, přičemž bylo zjištěno, že zařízení je provozováno bez závad. V této souvislosti je tudíž nelogický a nesprávný závěr žalovaného o tom, že žalobce neprovedl žádná nápravná opatření a nebyl proto důvod pro aplikaci § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci.
10. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Praze, zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k projednání.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že v projednávaném případě byly vynaložené náklady zjevně zcela bagatelní jak z provozního hlediska, s přihlédnutím k zařízení, ve vztahu k celkovým majetkovým poměrům žalobce, ale především pak v porovnání s uloženou pokutou ve výši 4 000 000 Kč. V projednávaném případě tak zjevně není naplněn předpoklad, že uložená pokuta - současně se zmírněným vynaloženým nákladem - představuje nepřiměřenou tvrdost, pakliže podíl tohoto vícenákladu na celkové ekonomické zátěži je zanedbatelný.
12. Podle názoru žalovaného není relevantní ani polemika a argumentace žalobce stran toho, že v České republice v době zjištěného protiprávního jednání nebyly žádné kapacity na likvidaci rtuti. Jedná se o nepodložené tvrzení a i bez tohoto závěru platí, že provozovatel zařízení tuto skutečnost má řešit včas a za případné součinnosti orgánu veřejné správy.
13. Pokud jde o ohlašovací povinnost, žalobce v žalobě, shodně jako v podaném odvolání i ve svém vyjádření, tvrdil, že předmětnou povinnost za žalobce ve vztahu k České inspekci životního prostředí splnili zástupci Hasičského záchranného sboru a tím se povinnost stala nadbytečnou. Nad rámec toho, co uvedl žalovaný na straně 11 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je třeba doplnit, že ze skutkového hlediska ve správním spise žalobcem avizované ujištění není nijak doloženo. Žalobce v tomto směru nevznese ve správním řízení žádný důkazní návrh a žalovaný proto zdůrazňuje, že ani s poukazem na platnou úpravu ve vodním zákoně nelze přijmout závěr, že žalobce mohl důvodně předpokládat, že hasičská záchranná stanice vyrozumí orgán sama a že tím žalobci předmětná ohlašovací povinnost odpadne. Ohlašovací povinnost v bodě H. 5 integrovaného povolení je koncipována znatelně širěji, pokud se vztahuje na každou havárii nastalou v zařízení. V projednávané věci šlo o požár v hale Hard, přičemž ze spisové dokumentace nevyplývá závěr, že by tato mimořádná událost byla řešena jako havárie podle ustanovení § 40 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých

dalších zákonů („vodní zákon“), jehož se žalobce dovolává. Předmětná povinnost je koncipována konkrétněji a adresněji, pakliže předvídá informování České inspekce životního prostředí, konkrétně Oblastního inspektorátu v Praze.

14. Pokud jde o údajné nezohlednění nápravných opatření, žalobce nijak nerozporuje opatřené podklady, ale poukazuje na ztrátu ve výši 72 000 000 Kč a fabuluje, že obrat neznamená zisk. Žalovaný však podotýká, že správní orgány náležitě zhodnotily majetkové poměry žalobce a dospěly k závěru, že pokuta ve výši 4 000 000 Kč nemůže mít v posuzované věci potenciálně rdousící efekt, respektive likvidační účinek. Správní orgány vyšly z celkové hodnoty aktiv žalobce, jež je o několik řádů vyšší než uložená pokuta, jakož i z údajů o celkovém finančním obratu žalobce. Ztráta společnosti, na kterou žalobce poukazuje, sama o sobě nemůže implikovat likvidační účinek
15. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

16. Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního orgánu repliku, v níž setrval na své argumentaci a poukázal na to, že nikdy netvrdil, že by šlo o okolnosti vylučující protiprávnost sankcionovaného jednání. Žalobce opakovaně namítá, že se jedná o polehčující okolnost, ke které žalovaný ani prvoinstanční správní orgány nepřihlédl, a tuto skutečnost žalobce dokládat nemusí. Žalovaný je nejvyšší orgán veřejné správy v oblasti životního prostředí a musí si být vědom předmětných okolností ze své úřední činnosti. To, jakým způsobem by měl žalobce při likvidaci nebezpečného odpadu typu rtuti postupovat, pokud v České republice v době spáchání přestupku neexistovalo zařízení na jeho trvalou likvidaci nebo uložení, je věcí veřejné správy, přičemž vývoz odpadu do zahraničí je fakticky vyloučený.
17. K výši uložené sankce i nadále žalobce považuje úvahy žalovaného za nesprávné a překračující meze správního uvážení, kdy žalovaný vycházel ve svém odůvodnění výše uložené sankce z vlastního kapitálu žalobce, což však není fixní veličina, ale hodnota měnící se v příslušných obdobích podle hospodářského výsledku. Žalovaný si musel být vědom skutečnosti, že hospodářský výsledek žalobce před zdaněním v daném účetním období roku 2018 představoval ztrátu ve výši 72 000 000 Kč, a již tento údaj ho nutně musel vést k závěru, že vlastní kapitál společnosti ve výši 30 000 000 Kč a ztráta ve výši 70 000 000 Kč musí výši pokuty zcela zásadně ovlivnit.

Průběh řízení před správními orgány

18. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
19. Ve dnech 6. a 7. 11. 2018 provedla Česká inspekce životního prostředí předem ohlášenou fyzickou kontrolu provozovny Mníšek, kterou provozuje žalobce na základě integrovaného povolení vydaného dne 4. 11. 2014 Krajským úřadem Středočeského kraje. Kontrola byla zaměřena na zjištění plnění povinností stanovených integrovaným povolením, zákonem o integrované prevenci a na plnění dalších povinností stanovených provozovateli zákony v oblasti životního prostředí, zejména pak v oblasti odpadového hospodářství.
20. Z fyzické kontroly byl sepsán záznam o kontrolních úkonech z kontrolních dnů a po shromáždění a vyhodnocení veškerých nezbytných podkladů inspekce sepsala dne 13. 5.

2019 protokol o kontrole, ve kterém sumarizovala konečné závěry z provedené kontroly. Žalobce byl s obsahem a závěry protokolu o kontrole seznámen dne 5. 9. 2019. V protokole inspekce konstatovala, že došlo k porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, a že za toto porušení následně zahájí řízení o přestupku, o kterém bude obviněný písemně informován. Inspekce obviněného dále informovala, že se měl porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci dopustit porušením plnění závazných podmínek integrovaného povolení.

21. Inspekce v protokolu o kontrole specifikovala porušení následujících podmínek platného integrovaného povolení provozovny Mníšek:

Žalobce porušil závaznou podmínku integrovaného povolení, která stanovuje, že zařízení a halu Hard lze provozovat jako zařízení ke sběru a výkupu odpadů při současném dodržování schváleného platného provozního řádu tohoto zařízení. Žalobce toto ustanovení porušil tím, že více než desetinásobně překročil celkovou okamžitou maximální skladovací kapacitu 140 tun zařízení ke sběru výkupu a úpravy odpadů. Dále žalobce provedl průraz zdi zařízení haly Hard a z úrovně nezabezpečeného terénu za pomoci provizorně nataženého potrubí průrazem ve zdi haly Hard umožnil stáčení a čerpání nebezpečných kapalných odpadů přímo z dopravních prostředků cisteren uvnitř umístěných nádrží či z nádrží v hale Hard do venku umístěných cisteren. Tím závažně porušil provozní řád haly Hard při příjmu a převzetí, respektive při výdeji a předání odpadů do a z haly Hard. Množství 46 tun pak skladoval v hale Hard déle než jeden rok nebezpečný odpad kovová rtuť, aniž jej mohl využít.

Žalobce dále porušil závaznou podmínku integrovaného povolení, která stanovuje, že zařízení skladovací kóje 1 a 2 lze provozovat jako zařízení ke sběru a výkupu odpadů při současném dodržování schváleného platného provozního řádu zařízení, a to tím, že téměř devítinásobně překročil okamžitou maximální skladovací kapacitu 50 tun zařízení ke sběru, výkupu a úpravě odpadů. Porušil i závaznou podmínku integrovaného povolení, která stanovuje, že zařízení pro kontejnerové stání lze provozovat jako zařízení ke sběru a výkupu odpadů při současném dodržování schváleného platného provozního řádu zařízení tím, že trojnásobně překročil okamžitou maximální skladovací kapacitu 250 tun zařízení ke sběru a výkupu a úpravy odpadů v kontejnerovém stání a skladování otevřeného a nezakrytého celokovového kontejneru s nebezpečnými odpady s fyzikálně chemického zpracování obsahující nebezpečné látky.

Další závazné podmínky integrovaného povolení porušil žalobce jednáním popsaným v rozhodnutí. Uvedeným porušením podmínek integrovaného povolení žalobce porušil povinnost uvedenou v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, které stanoví povinnost provozovatele zařízení provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení. Svým jednáním žalobce spáchal přestupek podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, za které mu byla uložena podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci pokuta ve výši 4 000 000 Kč.

22. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání ze dne 6. 3. 2020, které je obsahově shodné s argumentací, kterou žalobce uplatnil v podané žalobě.
23. O podaném odvolání pak rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020. Odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí inspekce ze dne 27. 2. 2020 potvrdil s odůvodněním, že všechny námitky prezentované žalobcem nejsou důvodné a odvolací orgán sám pak nenalezl v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, žádný důvod, pro který by rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, jak ve výroku uvedeno.

Řízení před soudem

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný správní orgán k výzvě soudu výslovně nepožádali o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím mlčky svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Městský soud v Praze proto postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Právní rámec

25. Účelem zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je v souladu s právem Evropské unie dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku uplatněním integrované prevence a omezování znečištění vznikajícího činnostmi uvedenými v příloze k tomuto zákonu. Tento zákon a) stanoví povinnosti provozovatelů zařízení, b) upravuje postup při vydávání integrovaného povolení a další řízení a postupy týkající se integrovaného povolení, c) stanoví působnosti orgánů veřejné správy podle tohoto zákona, d) upravuje náležitosti systému výměny informací o nejlepších dostupných technikách, zřízení a činnost technických pracovních skupin a zveřejňování informací o nejlepších dostupných technikách, e) stanoví sankce za porušení povinností stanovených tímto zákonem, f) upravuje vedení informačního systému integrované prevence a stanoví jeho obsah.
26. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o integrované prevenci, v relevantním znění, provozovatel zařízení nesmí bez platného integrovaného povolení zařízení provozovat.
27. Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, v relevantním znění, se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
28. Podle odstavce 6 téhož ustanovení lze za takový přestupek uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč.
29. Podle ustanovení § 38 zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku je dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo

ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku, u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku, délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele, počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.

Posouzení důvodnosti žalobních námitek

30. Žaloba není důvodná.
31. V daném případě je zřejmé, že žalobce měl vykonávat svoji činnost v souladu s podmínkami integrovaného povolení, které mu na dané provozní zařízení bylo vydáno dne 12. 3. 2004, ve znění jeho pozdějších změn a doplňků. Soud považuje za nesporně zjištěné, že provedenou kontrolou České inspekce životního prostředí bylo nepochybně prokázáno, že žalobce uvedené podmínky v době kontroly plně nerespektoval. Tímto jednáním, které bylo v podobě jednotlivých konkrétně určených skutků popsáno v rozhodnutí o uložení pokuty, se žalobce dopustil protiprávního jednání, s nímž právní úprava spojuje naplnění zákonných znaků správního deliktu.
32. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že při posuzování správních deliktů mají být přiměřeně použita pravidla a principy trestního práva. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že i na oblast správních deliktů lze aplikovat principy týkající se trvajících, pokračujících a hromadných trestných činů. Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, a proto je třeba trvat na jednotě trestání za trestné činy a správní delikty (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8As 33/2014 – 39, a judikaturu v něm citovanou – všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tak ve své judikatuře také dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat trestněprávní instituty vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou (resp. před 1. červencem 2017 nebyly) výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1As 28/2009 – 62, publikovaný pod č. 2248/2011 ve Sbírce NSS, a judikaturu v něm citovanou).
33. Z obsahu jednotlivých podání žalobce je zřejmé, že žalobce plně nepochopil, že musí respektovat podmínky integrovaného povolení, které byly stanoveny právě proto, aby nedošlo ani k možnému ohrožení cílů, na něž ochrana životního prostředí cílí. Z tohoto úhlu pohledu proto nemůže obstát ani obrana žalobce proti výroku rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným za jednání se znaky správního deliktu.
34. Pokud žalobce uváděl, že podle jeho názoru v posuzovaném případě stačilo pro nápravu zjištěného skutkového stavu opatření správního orgánu k nápravě, k této námitce soud uvádí, že tato polemika je nepodstatná a nemíří na rozhodovací důvod a zjištěné porušení povinností, za které byl žalobce potrestán. Pokud žalobce provozuje určité zařízení, musí dodržovat podmínky provozu tohoto zařízení, což se v daném případě nestalo, neboť při kontrole inspekcí byly zjištěny skutečnosti, které svědčí o tom, že provozní řád zařízení dodržován nebyl. Žalobce je tak odpovědný za provoz zařízení jako celku. Skutečnost, jak

bude dodržovat jednotlivé podmínky integrovaného povolení, je jeho věcí, musí však zajistit, že tyto podmínky budou splněny. Pokud při kontrole je zjištěno něco jiného, je to žalobce jako provozovatel předmětného zařízení, kdo je za takové porušení svých povinností odpovědný.

35. Podmínky integrovaného povolení byly formulovány proto, aby žalobce provozoval svůj podnik za určitých podmínek, nešlo však o to, že by žalobce byl oprávněn takto formulované podmínky nerespektovat. Neobstojí proto námitka žalobce o přepjatém formalismu ze strany správních orgánů, protože žalobce se dopustil protiprávního jednání tím, že nerespektoval podmínky, které mu správní orgán stanovil k ochraně životního prostředí při provozování jeho podnikatelské činnosti. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, je pojem „svévole“ v dosavadní judikatuře ve věcech ústavních stížností Ústavním soudem interpretován ve smyslu extrémního nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále ve smyslu nerespektování kogentní normy, interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je právě přepjatý formalismus), interpretace ocitající se v extrémním nesouladu s obsahem jak právní praxí, tak i doktrínou obecně akceptovaných výkladových metod, jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlením konsensuálně akceptovaném významu, v tom rámci i odklonu od ustálené judikatury, aniž by byly dostatečně vyloženy důvody, na základě nichž soud výkladovou praxi dosud převažující a stabilizovanou odmítá, a konečně ve smyslu rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy. V nyní posuzované věci výše popsané prvky přepjatého formalismu v postupu i závěrech správních orgánů obou stupňů neshledal
36. Brojil-li žalobce proti výši uložené pokuty, soud považuje za potřebné konstatovat, že pokuta se nejedná jako nepřiměřeně vysoká. Podle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu. Z citovaného plyne, že při ukládání sankce za ohrožovací správní delikt mají případné vzniklé nebo hrozící následky v oblasti v oblasti životního prostředí vliv na výměru pokuty. Nelze však dovodit, že by neexistence takových následků byla polehčující okolností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8As 188/2016 – 40). Správní orgány kromě toho, že správně aplikovaly tzv. absorpční zásadu při ukládání pokuty za vícečinný souběh správních deliktů, správně podřadily zjištěné skutkové okolnosti příslušným právním ustanovením a v odůvodnění rozhodnutí se zabývaly i dalšími skutečnostmi, které měly ve věci vliv na úvahu o výši pokuty. Jedná se zejména o zjištěné ekonomické parametry činnosti a poměrů žalobce, ale i o charakter protiprávního jednání, kdy žalobce svévolně konal, aniž by k tomu byl oprávněn z pohledu splnění podmínek vydaného integrovaného povolení jeho provozu.
37. Soud se dále zabýval námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu absence relevantních úvah o stanovení výši pokuty. Žalobce se domnívá, že žalovaný nepřihlédl ke všem relevantním aspektům ve smyslu ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a dále, že nepřihlédl ke skutečnosti, že šlo o přestupek pouze ohrožující a faktická nulová škodlivost jednání žalobce by se měla projevit v úvaze o výši sankce.

38. Protiprávní jednání žalobce je dozajista škodlivé, neboť je v rozporu se zájmem a účelem chráněným zákonem o integrované prevenci, kterým je dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku a omezování znečištění, které vzniká činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Znakem skutkové podstaty správních deliktů, za které byl žalobce v projednávané věci sankcionován, není faktické poškození životního prostředí. Skutečnost, že správní orgán nezjistil, že v důsledku provozování předmětného zařízení došlo ke vzniku škody na životním prostředí, proto žalobce nezbavuje odpovědnosti za spáchání tohoto správního deliktu. Vzniklé nebo hrozící škodlivé následky v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka jsou však jedním z kritérií, k nimž byla inspekce povinna přihlížet při stanovení výše pokuty. Jak soud konstatuje v další části odůvodnění (body 39 a 40), i tuto povinnost inspekce řádně splnila.
39. V podstatě totožné argumenty, které učinil součástí žalobních bodů, žalobce opakovaně uplatňoval již v rámci správního řízení, a to jak ve vyjádření účastníka řízení, tak posléze i v odvolání. S uvedenou argumentací žalobce se velmi podrobně vypořádal jak správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o uložení pokuty, tak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protože soud považuje závěry ohledně zjištěného protiprávního jednání žalobce, k nimž správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích dospěly, za přiléhavé a takřka vyčerpávající, nezbyvá mu, než aby na ně nyní odkázal a převzal je jako závěry vlastní. Takový postup ostatně aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8Afs 75/2005 – 130.
40. Městský soud v Praze zjistil, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí pečlivě odůvodnil stanovenou pokutu na stranách 23 až 26 svého rozhodnutí, kdy přihlédl zejména ke způsobu spáchání, hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí, době trvání protiprávního stavu i majetkovým poměrům žalobce, ale podrobně zohlednil všechny aspekty ve smyslu výše uvedeného ustanovení.
41. Podle názoru soudu se správní orgán prvního stupně, a potažmo též žalovaný, dostatečně vypořádal i s otázkou přiměřenosti výše uložené sankce. Žalovaný v tomto směru odkázal na přiléhavé posouzení obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se kterým se ztotožnil. Žalovaný neopomněl hodnotit míru závažnosti u jednotlivých kontrolních zjištění. Sám hodnotil závažnost zjištěných porušení povinností vyplývajících z integrovaného povolení i přímo ze zákona o integrované prevenci, a pokud jde o zjištění správních orgánů, plně se ztotožnil s hodnocením provedeným ze strany ČIŽP (menší resp. střední míra závažnosti). Žalovaný též neshledal žádné pochybení u způsobu, kterým ČIŽP v daném případě posoudila kritérium doby trvání protiprávního jednání. Soud považuje takové odůvodnění výše uložené sankce za naprosto dostatečné a souladné s ustanovením § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci.
42. Neobstojí ani námitky žalobce, podle nichž správní orgány obou stupňů porušily práva žalobce tím, že nezjistily náležitě skutkový stav věci. Z obsahu spisového materiálu má soud za jednoznačně prokázané, že žalobce několika různými jednáními porušil ustanovení zákona i podmínky jemu vydaného integrovaného povolení. Ze spisu se podává, že se v žádném případě nejednalo o jednorázové, náhodné či bagatelní porušení, když orgány inspekce zjistily a prokázaly, že žalobce více než desetinásobně překročil celkovou okamžitou maximální skladovací kapacitu 140 tun zařízení ke sběru výkupu a úpravy odpadů. Dále bylo žalobci kladeno k tíži, že provedl průraz zdi zařízení haly Hard a z úrovně nezabezpečeného terénu za pomoci provizorně nataženého potrubí průrazem ve

zdi haly Hard umožnil stáčení a čerpání nebezpečných kapalných odpadů přímo z dopravních prostředků cisteren uvnitř umístěných nádrží či z nádrží v hale Hard do venku umístěných cisteren. Jeho argumentace odvětváním nebyla správnými orgány důvodně akceptována, když je zřejmé, že tímto jednáním žalobce závažně porušil provozní řád haly Hard při příjmu a převzetí, respektive při výdeji a předání odpadů do a z haly Hard. Dále pak bylo zjištěno, že množství 46 tun žalobce skladoval v hale Hard déle než jeden rok nebezpečný odpad kovová rtuť, aniž jej mohl využít. Závaznou podmínku integrovaného povolení, která stanovuje, že zařízení skladovací kóje 1 a 2 lze provozovat jako zařízení ke sběru a výkupu odpadů při současném dodržování schváleného platného provozního řádu zařízení, porušil žalobce tím, že téměř devítinásobně překročil okamžitou maximální skladovací kapacitu 50 tun zařízení ke sběru, výkupu a úpravě odpadů. Porušil i závaznou podmínku integrovaného povolení, která stanovuje, že zařízení pro kontejnerové stání lze provozovat jako zařízení ke sběru a výkupu odpadů při současném dodržování schváleného platného provozního řádu zařízení tím, že trojnásobně překročil okamžitou maximální skladovací kapacitu 250 tun zařízení ke sběru a výkupu a úpravy odpadů v kontejnerovém stání a skladování otevřeného a nezakrytého celokovového kontejneru s nebezpečnými odpady s fyzikálně chemického zpracování obsahující nebezpečné látky. Další závazné podmínky integrovaného povolení porušil žalobce jednáním popsáním v rozhodnutí.

43. Městský soud v Praze se neztotožnil ani s námitkou žalobce ohledně nesprávného posouzení splnění ohlašovací povinnosti žalobcem. Žalobce v žalobě, shodně jako v podaném odvolání i ve svém vyjádření, tvrdil, že předmětnou povinnost za žalobce ve vztahu k České inspekci životního prostředí splnili zástupci Hasičského záchranného sboru, čímž se tato povinnost stala nadbytečnou. Uvedenou námitkou se žalovaný podrobně zabýval na straně 11 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce svá tvrzení navíc ohledně avizovaného ujištění se ničím nedoložil, ve správním řízení nenavrl žádný důkazní prostředek. Ostatně žalovaný důvodně připomněl, že z hlediska subjektivní stránky jednání žalobce není rozhodné, zda žalobce mohl důvodně předpokládat, že hasičská záchranná stanice vyrozumí orgán inspekce životního prostředí sama, tím méně pak není ze žádného právního předpisu ani individuálního správního aktu patrné, že v takovém případě žalobci předmětná ohlašovací povinnost zcela odpadne. Ohlašovací povinnost byla zcela jednoznačně vyjádřena v bodě H. 5 integrovaného povolení, v němž je koncipována velmi široce v případě havárie v zařízení. V projednávané věci šlo o požár v hale Hard, přičemž ze spisové dokumentace nikterak nevyplývá závěr, že by tato mimořádná událost byla řešena jako havárie podle ustanovení § 40 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých dalších zákonů („vodní zákon“), jehož se žalobce dovolává. Předmětná povinnost je koncipována konkrétněji a adresněji, pakliže předvídá informování České inspekce životního prostředí, konkrétně Oblastního inspektorátu v Praze.
44. Pokud jde o údajné nezohlednění nápravných opatření, žalobce v podané žalobě předně nijak nerozporuje opatřené podklady, ale poukazuje na účetní ztrátu ve výši 72 000 000 Kč. K tomuto tvrzení má soud za prokázané, že správní orgány náležitě zhodnotily majetkové poměry žalobce a dospěly k závěru, že pokuta ve výši 4 000 000 Kč nemůže mít v posuzované věci potenciálně rdousící efekt, respektive likvidační účinek. Správní orgány totiž ve svých úvahách vyšly z celkové hodnoty aktiv žalobce, jež je o několik řádů vyšší než uložená pokuta, jakož i z údajů o celkovém finančním obratu žalobce. Ztráta

společnosti, na kterou žalobce poukazuje, sama o sobě nevypovídá o likvidačním účinku či rdousícím efektu uložené pokuty při tak závažném a opakovaném ohrožení životního prostředí.

45. Není totiž pochyb o tom, že zvedeným porušením podmínek integrovaného povolení žalobce porušil povinnost uvedenou v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, které stanoví povinnost provozovatele zařízení provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení. Argumentace změnou právní úpravy není přiléhavá, protože každý provozovatel obdobného zařízení je povinen přizpůsobit svoji činnost aktuálně platným a účinným právním předpisům, zvážit, zda je na místě podání žádosti o změnu či doplnění vydaného integrovaného povolení, či zda má smysl za zpřísněných podmínek v činnosti vůbec pokračovat. V opačném případě se osoba podnikající v dané oblasti vystavuje nebezpečí citelného poškození za protiprávní jednání, které musí jednak zamezit v pokračování porušování právních předpisů, druhak musí být citelné, aby plnilo svoji výchovnou funkci. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, žalobce nebyl v posuzované věci sankcionován poprvé, proto bylo důvodně přihlédnuto k jeho deliktní minulosti jako k přitěžující okolnosti s dopadem na výši ukládané sankce. Svým jednáním žalobce spáchal přestupek podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, za které mu byla uložena podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci pokuta, která však nesplňuje charakter pokuty likvidační, nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.
46. K těmto námitkám zdejší soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1Afs 1/2012 - 36, publikovaném pod č. 2671/2012 ve Sbírce NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.
47. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1Afs 1/2012 - 36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrání správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při*

posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

48. Zkoumat přiměřenost sankce je tak soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6As 248/2016 - 26).
49. Soud v této souvislosti připomíná, že jeho úkolem není posuzovat spravedlnost uložené sankce, ale to, zda byla uložena v souladu se zákonem. Soudu totiž nepřísluší nahradit správní úvahu ohledně uložení sankce. Je nadán pouze k přezkoumání, zda správní orgán nevybočil ze zákonných hledisek. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že správní orgán má při ukládání sankce volnost správního uvážení, přičemž je vázán principy správního rozhodování. Mezi tyto principy bezesporu patří zákonnost, spravedlnost, individualizace i přiměřenost. Stěžejním principem je i dostatečná odůvodněnost a přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a jeho povinností je podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Žalobce nerozporoval, že správní orgán stanovil pokutu v zákonných mezích. Při určení druhu sankce a její výměry pak měl správní orgán v souladu s § 36 a následujících zákona o přestupcích přihlídnout k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele.
50. V každém případě správní orgán musí konkrétně odůvodnit, proč byla uložena pokuta v určité výši. Podle názoru soudu tuto povinnost správní orgán splnil. Soud připomíná, že funkci represivní i výchovnou uložená pokuta splnila. Nejde jen o to, aby sankce působila výchovně jen ve vztahu k pachateli přestupku, ale musí působit i na ostatní. Proti tomu, že uložená pokuta má likvidační charakter, žalobce sice vznesl námitky, svá tvrzení v tomto směru však nijak neupřesnil a nedoložil žádné konkrétní důkazní prostředky ohledně výše svých skutečných majetkových poměrů. Podle názoru soudu - vzhledem k tomu, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem je považováno za jeden celek - nebylo zjištěno pochybení správních orgánů obou stupňů při odůvodnění výše pokuty.
51. Soud proto po posouzení závěrů, k nimž žalovaný dospěl, uzavírá, že stanovená sankce vychází z posouzení individuálních okolností tohoto případu, je v souladu se zásadou legitimního očekávání, proto soud i tuto námitku posoudil jako nedůvodnou.

Závěr a náklady řízení

52. Soud z důvodu shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2020
Bedřich

Mgr. Marek

předseda senátu